

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
1 Пж 5026/21
02.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Иванке Спаховић, председника већа, судије Гордане Вуковић и судије Јелене Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ....., заступа Душанка Давидов, адвокат из ....., против туженог ББ из ....., кога заступа Владимир Смиљанић, адвокат из ....., ради накнаде штете, вредност предмета спора 117.682,00 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној на пресуду Привредног суда у Новом Саду 4 П 920/2020 од 17.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Новом Саду 4 П 920/2020 од 17.03.2021. године и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени на исплату износа од 117.682,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.03.2021. године до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 49.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака ове пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом Привредног суда у Новом Саду 4 П 920/2020 од 17.03.2021. године у ставу I је обавезан тужени да тужиљи исплати износ од 117.682,00 динара са законском затезном каматом од 17.03.2021. године до исплате. Ставом II је обавезан тужени да тужиљи исплати износ од 81.308,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде, благовремену жалбу подноси тужени због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног става и због погрешне примене материјалног права. Предлаже да Привредни апелациони суд усвоји жалбу, преиначи ожалбену пресуду и одбије тужбени захтев. У жалби указује да битна повреда одредаба парничног поступка се састоји у томе што пресуда нема опште разлоге о битним чињеницама која се тиче чињеница, односно да тужиља није поднела пријаву потраживања у стечајном поступку који је вођен пред

над Привредним друштвом „.....“ пред Привредним судом у Сомбору. Такође, тужени даље наводи да је предложио да се саслуша у својству сведока стечајни управник на околност непријављивања потраживања тужиље у стечајном поступку, а да првостепени суд није прихватио овакав доказни предмет.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у границама одређених одредбом члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд као другостепени суд налази да је жалба основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене апсолутно битне повреде из одредбе члана 374. става 2. Закона о парничном поступку на које овај суд пази по службеној дужности. Насупрот наводима жалбе туженог изрека пресуде је јасна и разумљива, садржи образложење о одлучним чињеницама које нису у супротности са изведеним доказима па нема недостатака због којих се њена правилност не може испитати. Супротно жалбеним наводима суд није учинио битну повреду поступка, у смислу члана 374. став 2. тачка 7. Закона о парничном поступку, када је одбио доказни предлог за саслушање стечајног управника ВВ, јер је исти био сувишан, само би водио одуговлачењу поступка, обзиром да су из доказа изведених током поступка утврђене битне чињенице за доношење одлуке у овој правној ствари.

Према стању у списима предмета и чињеничном утврђењу првостепеног суда до закључења главне расправе тужени је био власник и законски заступник предузећа Доо „.....“ „....., касније Доо „..... у ликвидацији“ „....., а да је тужиља била у истом запослена. Правоснажном извршном пресудом Основног суда у Сомбору, судска јединица Озаци, број П1. 485/11 од 04.10.2011. године, тужени Доо .... у ликвидацији ..... био обавезан да тужиљи исплати на име мање исплаћене зараде за период од 01.01.2008. године до 18.12.2009. године укупан износ од 117.682,41 динар са законском затезном каматом на појединачне износе дуга почев од дана падања у доцњу па до исплате. Тужени је осуђен пресудом Основног суда у Сомбору К 511/16 од 26.12.2017. године која се потврђена пресудом Вишег суда у Сомбору Кж 1. 100/18 од 07.06.2018. године на условну осуду којом се утврђује казна затвора у трајању од 4 месеца, те се истовремено одређује да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правоснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Тужени је осуђен за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234 став 1 КЗ, и истом пресудом је утврђено да је оштећенима између осталог и овде тужиљи нанета имовинска штета у виду потраживања из Пресуде Основног суда у Сомбору, судске јединице у Озацима, П1. 485/11 од 04.10.2011. године, те је тужиља са својим имовинскоправним захтевом упућена на парницу како би остварила свој имовинскоправни захтев.

На интернет страници Агенције за привредне регистре дана 04.06.2010. године у складу са чланом 251. Закона о привредним друштвима обављена је одлука о покретању поступка ликвидације привредног субјекта Доо .... у ликвидацији ....., те су позвани повериоци да своја потраживања пријаве у року од 60 дана од дана објављивања огласа на адресу ББ. Оглас је истицао 30.08.2010. године.

Дана 04.10.2011. године Основни суд у Сомбору, судска јединица Озаци, донео је пресуду пословни број П1 485/2011 којом је тужени ДОО „.....“ .....-у ликвидацији обавезан да тужиоцу и осталим тужиоцима, а међу којима је и АА, исплати појединачне износе на име мање исплаћених зарада и путних трошкова у укупном износу од 117.682,41 динар са законском затезном каматом на појединачне износе са датумом доспелости до исплате.

Решењем Привредног суда у Сомбору посл. број Ст 41/2014 од 19.03.2015. године отворен је стечајни поступак над дужником „.....“ ДОО у ликвидацији ..... За стечајног управника је именован ВВ из ....., а ставом 3. решења позвани су повериоци

да у року од 30 дана од дана објављивања огласа у „Сл. гласник РС“ пријаве своја обезбеђена и необезбеђена потраживања.

У Агенцији за привредне регистре решењем БД .... од ..... године извршена је промена законског заступника те је брисан ББ ликвидациони управник, а уписан је ВВ стечајни управник.

Решењем Агенције за привредне регистре БД .... од ..... године извршено је брисање ДОО .... у стечају из Регистра привредних субјеката.

На основу наведеног првостепени суд је донео одлуку као у изреци, у смислу члана 154. став 1, члана 155, члана 377. Закона о облигационим односима, члана 524, члана 532 став 1, члана 540 став 4 и члана 544. став 2 Закона о привредним друштвима.

Првостепени суд је на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право у погледу висине тужбеног захтева, због чега је одлуку ваљало преиначити.

У конкретном случају тужила је била запослена код привредног друштва „....“ ДОО, те потражује штету коју је претрпела од стране туженог, као ликвидационог управника „....“ ДОО. Тужени је правноснажно осуђен за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. става 1. Кривичног закона, а елемент дела представља nanoшење другом имовинске штете. Одговорност туженог утврђена је правоснажном кривичном пресудом којом је тужени оглашен кривим, а сходно члану 13. Закона о парничном поступку, у парничном поступку суд је у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правоснажну пресуду кривичног суда којом се окривљени оглашава кривим, а веза суда за кривичну пресуду се односи на битне елементе кривичног дела. Осуђујућа кривична пресуда, којом је овде тужени оглашен кривим за дело чији је битни елемент nanoшење другог имовинске штете, представља основ за накнаду штете, овде тужилји.

Одредбом члана 544. Закона о привредним друштвима ликвидациони управник одговара повериоцу друштва за штету коју проузрокује у вршењу дужности својом кривицом. Ликвидациони управник је знао за потраживање овде тужилје, које је пријавила у поступку ликвидације, а тужени као ликвидациони управник приликом предлагања и покретања поступка стечаја и састављања завршног рачуна – биланса у коме је констатовано да нема физичких лица која имају потраживања према Привредном друштву „....“ стечајни управник није позвао повериоце да пријаве своје потраживање из разлога што није имао сазнања да постоје неизмирена потраживања према бившим запосленима, стечајни поступак је окончан, а привредно друштво избрисано из регистра. На наведени начин тужени је нанео штету тужилји, јер није намирила своје потраживање у стечајном поступку. Правни основ за остваривање захтева за накнаду штете је причињена штета и одговорност штетника за њену накнаду. У конкретном случају тужила је доказала да постоји правни основ за накнаду штете, те да постоји узрочно последична веза између радњи туженог као ликвидационог управника „....“ ДОО и штете коју је претрпела, у смислу члана 154. Закона о облигационим односима, те основано од туженог потражује накнаду штете.

У смислу члана 192. Закона о облигационим односима тужила није допринела настанку штете. Решењем о отварању стечајног поступка повериоци привредног друштва у стечају јесу били позвани да пријаве своја потраживања, у року који је наведен и преклузија као последица његовог истека су предвиђени ради омогућавања да се стечајни поступак спроведе и ради остваривања захтева правне сигурности других поверилаца привредног друштва, односно сигурности поверилаца који током стечаја наплате своје потраживање. Међутим, не може се отклонити одговорност ликвидационог управника, нити умањити његов допринос настанку штете, јер је знао за тужилјино потраживање и поступајући директно са умишљајем, потраживање није

пријавио стечајном управнику, чиме је оштећеној нанео имовинску штету. Тужила је с друге стране своју заштиту потраживања затражила пред судом још 2009. године, потраживање пријавила у ликвидационом поступку, 2010. године, 2011. године је исходвала правоснажну пресуду којом су износи наведених потраживања досуђени. Такође, треба имати у виду да је поступак ликвидације, односно поступак стечаја трајао свега нешто више од 3 месеца, при чему је тужила према пресуди Основног суда у Сомбору К 511/16 од 26.12.2017. године у том поступку објаснила да сматра да је с обзиром на то да је пријавио своје потраживање ликвидационом управнику исти био дужан да пријави у свим другим поступцима који ви се водили над .... Доо, да је очекивала да њено потраживање буде исплаћено, те да је за стечајни поступак сазнала тек кад је полиција по налогу тужилаштва узимала изјаве од запослених, да је била убеђена у то да ће је неко о вођеном стечајном поступку обавестити. С друге стране у кривичном поступку је утврђено да је тужени умишљено пропустио да предузме радњу пријављивања потраживања тужиле и тим проузроковао штету тужиле. Наиме, тужени је као одговорно лице пропустио да изврши радње које је био дужан да изврши у ликвидационом поступку, као и у стечајном поступку, те је управо тим нечињењем тужиле проузроковао штету, а тужила није допринела настанку исте, у смислу члана 192. Закона о облигационим односима.

Међутим, не може се сматрати да је тужила доказала висину штете и да се штета огледа у висини досуђеног износа пресудом Основног суда у Сомбору, судске јединице у Оџацима П1 485/2011 од 04.10.2011. године. Ово из разлога што је над привредним друштвом „....“ ДОО након поступка ликвидације, отворен стечајни поступак решењем од 19.03.2015. године, а сва потраживања настала до тренутка отварања стечајног поступка морају се пријавити у стечајном поступку и намирују се у проценту одређеном решењем о главној деоби. Стечајни поступак се спроводи тако да омогући остваривање највеће могуће вредности имовине стечајног дужника и највећег могућег степена намирења поверилаца у што краћем времену и са што мање трошкова. Уновчавањем имовине стечајног дужника формира се стечајна маса, која служи за намирење поверилаца, који су сврстани у исплатне редове, те од вредности уновчене имовине зависи у којој мери ће бити намирени повериоци, односно да ли ће се повериоци свих исплатних редова бити намирени у целости или у одређеном проценту. У оквиру истог исплатног реда, стечајни повериоци намирују се на једнак начин, односно у истом проценту. У том смислу тужила није предложила, нити приложила доказе на околност висине штете, у смислу члана 228 у вези са чланом 231 Закона о парничном поступку. Наиме, како „....“ ДОО није брисан из регистра након поступка ликвидације, већ је над истим отворен стечајни поступак, то би тужила могла да оствари право на накнаду штете у висини, односно у проценту у ком су намирени стечајни повериоци исплатног реда у који би и она била сврстана да је њено потраживање пријављено у стечајном поступку. Чињеница да јој је досуђен износ на име мање исплаћених накнада и путних трошкова, пресудом Основног суда у Сомбору, судске јединице у Оџацима П1 485/2011 од 04.10.2011. године, не значи да би у стечајном поступку у целости био намирен, исто зависи од висине уновчене имовине и процента намирења стечајних поверилаца одређеног исплатног реда, коме би о она припала да је пријављено потраживање у стечајном поступку.

Са наведеног, а имајући у виду да тужила није доказала висину штете коју је претрпела, тужбени захтев тужиле је одбијен, у смислу члана 154, члана 155 Закона о облигационим односима, члана 532 став 1, члана 540 став 4 и члана 544. став 2 Закона о привредним друштвима.

Правилно је првостепени суд ценио приговор застарелости потраживања и другостепени суд упућује на образложење дато у пресуди првостепеног суда.

Имајући у виду члан 153 и члан 154 Закона о парничном поступку, те успех парничних странака у спору, вредност предмета спора и постављени захтев суд је туженом досудио следеће трошкове: за приступ на три одржана рочишта износ од по 7.500,00 динара, за приступ на два неодржана рочишта износ од по 4.500,00 динара, за састав три образложена поднеска износ од по 6.000,00 динара, укупно за трошкове поступка износ од 49.500,00 динара, одмерено према АТ.

На основу изнетог, а применом члана 394. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци.

ИС/БПМ/ЦМ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Иванка Спаховић, с. р.

За тачност отправка